

לכשכש בזנב הזיכרון

לו נתן ה'ה להתל בערמת הזמן,
לכשכש בזנב הזכרון כרצוננו,
לשכח את החסידות השבות אל גג
כנסית הלדת הבתולה ברונה דה ז'וס
במרץ שנת ארבעים וארבע, את העיטים
העטים על רחובות סיגט וסאטו מארה,

ואף זאת:

לזכר היום את מי שבקר פה רק אמש,
לזכר את קיומה של שירה ואף לשיר,
לאגר את עודפי המזון של היום לשמוש
לפני ששים ושלש שנים בגטו סיגט,
כשהמרק עוד נותר מעל לקו הסנטר,
לקנות גלון של פרוטקטוסיל™, קרם ההגנה
המשלם לפועל ולפועלת בקרופ, אסן.

הזמן מתיישר על פי הכללים, נמתח ונאנח,
משיל מעליו את הדמעות שבישו על עורו.
היו גם זמני בינים, היה יפי פליטי כבד מבטא,
עתיק וחפשי בצפון גבה ההרים, היתה אהבה,
היתה אף פליאה. היתה מתיקות הארניגולוצ'קה
עם ריח השמרים והקנמון, כמו מסר מקדד
ממפעלי תנורי הלחם שמעבר לקרפטים
אל ילדי ירושלים של שנות השבעים.